

Kniha Jóel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo patnáct

Jeff Pippenger

2025-12-21

Číslo patnáct

Tvrdím, že je důležité porozumět souvislosti symbolu čtyř generací s poselstvím pozdního deště, chceme-li mít co nejlepší naději rozpoznat význam úvodních čtyř veršů první kapitoly Joele. Joel zpívá píseň o vinici, avšak jeho úvodní sloka je prorockým spojením smlouvy se čtyřmi generacemi.

I řekl Abramovi: Jistě věz, že tvé potomstvo bude cizincem v zemi, která nebude jejich, a budou jim sloužit; a budou je sužovat po čtyři sta let. Avšak i ten národ, jemuž budou sloužit, budu soudit; a potom vyjdou s velikým majetkem. Ty pak odejdeš ke svým otcům v pokoji; budeš pohřben v utěšeném stáří. Ale ve čtvrtém pokolení se sem navrátí, neboť nepravost Emorejců ještě nedospěla ke svému vrcholu. Genesis 15,13–16.

Tento oddíl je proroctvím, které se naplnilo skrze život Mojžíše. Když kniha Jóel začíná píseň o vinici poukazem na čtyři pokolení stupňující se zkázy, uvádí tím knihu Jóel do souladu s prorockým čtvrtým a posledním pokolením. Tím pokolením je Petrovo „vyvoleného pokolení“, které bylo povoláno ze tmy do Jeho „podivuhodného světla“. Je postaveno do protikladu se svým generačním protějškem, představovaným jako pokolení zmijí. Toto čtvrté a poslední pokolení je zastoupeno Janem, který je symbolem sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří „jsou povolání, vyvolení a věrní.“

Povolání při 11. září, vyvolení v Půlnočním volání a věrní v krizi nedělního zákona, právě tak jako byli levité věrní při vzpourách zlatého telete za Árona i Jeroboáma. Duše, které jsou v Malachiáši 3 přечиštěny jako stříbro, jsou levité, kteří jsou vyvoleni během poselství Půlnočního volání, neboť zapečetění je uskutečňováno skrze vylití Ducha svatého a jím.

V předchozím článku jsme vyzdvihli linie z dějin Mojžíše, jehož sestra Whiteová označuje za alfu biblického proroctví, který se prorocky spojuje s Kristem jako omegou biblického proroctví. Mojžíš je základním kamenem a Kristus je vrcholovým kamenem. Oba jsou symboly vysvobození z hříchu, jak je znázorněno vysvobozením z Egypta skrze Mojžíše. Avšak všechna zjevení Boží moci, která se udála skrze Mojžíše, byla daleko překonána, když Kristus potvrdil smlouvu s mnohými na jeden týden. Mojžíš je alfa a Kristus je omega a omega je číslo „22“ a alfa je číslo „1.“

Když se zabýváme Mojžíšem, zjišťujeme, že vysvobození, které prostupuje jeho prorocké svědectví, je zasazeno do vody. Jeho vysvobození z vod Nilu při narození předobrazuje Noema v arše. Křest u Rudého moře odpovídá Noemovi a osmi v arše, což zase odpovídá křtu Jozua v řece Jordánu, jenž byl zopakován Kristem na téměř místě. Mojžíšovo svědectví začíná vysvobozením u řeky Nil a končí na březích řeky Jordánu. Kristův křest byl jeho pomazáním ke svědectví po dobu

tří a půl roku vedoucí až k jeho smrti, která byla na počátku představena při jeho křtu. Při jeho vzkříšení padlo několik kapek až do plného vyhlití o Letnicích.

Boží smluvní zaslíbení lidstvu začíná Noem a jeho smluvní zaslíbení vyvolenému lidu skrze Abrahama bylo naplněno v Mojžíšovi. Mojžíš, alfa, předobrazoval Ježíše, omegu, který měl přijít a potvrdit smlouvu s „mnohými“, nikoli jen s vyvoleným lidem. Jako předobraz Krista se Mojžíšovo narození shoduje se smlouvou danou Noemovi, jejímž znamením je duha pro všechny lidi. Mojžíš se rovněž shoduje se smlouvou danou vyvolenému lidu, jejímž znamením je obrázka pro vyvolený lid. Mojžíšovo smluvní dílo bylo s „mnohými“, nikoli pouze s vyvoleným lidem. Kdyby tomu tak nebylo, nebyli by neustále sužováni přimíšeným zástupem.

Uprostřed všech rozmanitých „vod vysvobození“, představovaných v celém životě Mojžíše, spojuje křest v Bethabaře na řece Jordánu počátek smluvních dějin starověkého Izraele v zaslíbené zemi s koncem jeho dějin během týdne, v němž Kristus potvrdil smlouvu s mnohými. Kristův křest odpovídá křtu starověkého Izraele a obě dějiny ukazují k jeho vzkříšení, když vydechl několik kapek deště před hojnými lijáky o Letnicích o padesát dní později. Celá linie alfy a omegy od Mojžíše ke Kristu je zobrazena ve vodách vysvobození.

„Když Ježíš vyučoval tyto učedníky, ukázal význam Starého zákona jako svědectví o svém poslání. Mnozí vyznávající křesťané dnes Starý zákon odkládají a tvrdí, že již nemá žádný užitek. Takové však není Kristovo učení. Cenil si jej tak vysoko, že při jedné příležitosti řekl: ‚Neposlouchají-li Mojžíše a proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.‘ Lukáš 16,31.“

„Je to hlas Kristův, který promlouvá skrze patriarchy a proroky od dnů Adamových až po závěrečné výjevy času. Spasitel je ve Starém zákoně zjeven stejně jasně jako v Novém. Je to světlo z prorocké minulosti, které uvádí život Kristův a učení Nového zákona do jasnosti a krásy. Kristovy zázraky jsou důkazem jeho božství; avšak silnější důkaz, že je Vykupitelem světa, se nalézá ve srovnání prorockví Starého zákona s dějinami Nového.“ Touha věků, 799.

V článcích pojednávajících o knize Jóel jsme „porovnávali prorockví Starého zákona s dějinami Nového“ a také s dějinami novodobého duchovního Izraele. Ať jde o Starý či Nový zákon, nebo o dějiny tří andělů, které započaly roku 1798, všechny tyto linie jsou představovány jako „hlas Kristův“. Psané svědectví Bible a Ducha prorockví je hlasem Kristovým a hlas Kristův je hlasem Toho, který je Slovem Božím.

„hlas“ Božího slova je Božím poselstvím, jak je vyjádřeno v jeho psaném Slově. Jeho poselstvím v posledních dnech je poselství pozdního deště, které podle Joele zahrnuje raný déšť, po němž následuje raný i pozdní déšť.

Jan Zjevení představuje sto čtyřicet čtyři tisíc těch, kdo se navracejí na staré stezky, neboť slyší za sebou „hlas“. Tento „hlas“ za ním je hlas Kristův „ode dnů Adamových“ dále.

I obrátil jsem se, abych spatřil hlas, který se mnou mluvil. A když jsem se obrátil, uviděl jsem sedm zlatých svícňů. Zjevení 1,12.

Tento verš představuje zlom v první kapitole, neboť až do předchozího verše byl Jan na ostrově zvaném Patmos, avšak ve dvanáctém verši se obrací, a odtud je Jan v nebeské svatyni. Když se obrací, činí tak proto, že ve verši desátém uslyšel za sebou hlas.

Byl jsem v Duchu v den Páně a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice, který pravil: Já jsem Alfa i Omega, první i poslední; a co vidíš, napiš do knihy a pošli to sedmi církvím, které jsou v Asii: do Efezu, do Smyrny, do Pergamu, do Thyatir, do Sard, do Filadelfie a do Laodiceje. Zjevení 1,10.11.

Jan představuje ty, kdo za sebou slyší hlas Kristův. Slyší Jeremiášovo poselství polnice, aby se navrátili na staré stezky, stezky, po nichž ničemové odmítli kráčet, i varovnou polnici, které odmítají naslouchat. Jan naslouchal a hlas za ním se označil za Alfou a Omegu — Toho, který ukazuje novou cestu spolu se starou stezkou.

A uprostřed sedmi svícňů někdo podobný Synu člověka, oděný rouchem až k nohám a přepásaný na prsou zlatým pásem. Jeho hlava a jeho vlasy byly bílé jako vlna, bílé jako sníh, a jeho oči jako plamen ohně; a jeho nohy byly podobné bronzu rozžhavenému v peci; a jeho hlas jako zvuk mnohých vod. A v pravé ruce měl sedm hvězd; a z jeho úst vycházel ostrý dvousečný meč; a jeho tvář byla jako slunce, když září ve své síle. Zjevení 1,13–16.

Ve dvanáctém verši se Jan obrací a spatřuje vidění Krista, které sestra Whiteová ztotožňuje s viděním Krista, jež měl Daniel, což je totéž vidění, jaké měli Izajáš, Jeremjáš, Ezechiél a Pavel.

„S vroucí touhou vyhlížím dobu, kdy se události dne Letnic zopakují s ještě větší mocí než tehdy. Jan praví: ‚I viděl jsem jiného anděla sstupujícího s nebe, maje moc velikou; a země byla osvětlena slávou jeho.‘ Potom, jako v době Letnic, uslyší lidé pravdu, která k nim bude promlouvána, každý ve svém vlastním jazyce.

„Bůh může vdechnout nový život každé duši, která upřímně touží Mu sloužit [Adam a Ezechiélové údolí kostí], a může se dotknout rtů žhavým uhlíkem z oltáře [Izajáš] a způsobit, že budou výmluvné v Jeho chvále. Tisíce hlasů budou naplněny mocí, aby hlásaly podivuhodné pravdy Božího slova. Koktavý jazyk bude rozvázán [Izajášův jiný jazyk] a bázlivi budou posílení, aby statečně vydávali svědectví o pravdě. Kéž Pán pomůže svému lidu očistit chrám duše od každého poskvrnění [Malachiášovi Léviivci] a zachovat s Ním tak úzké spojení, aby se mohli stát účastníky pozdního deště, až bude vylit.“ Review and Herald, 20. července 1886.

Vidění, o němž uvažujeme, zahrnuje popis Kristova hlasu. Když se Jan obrací a slyší Kristův hlas, zní jako hukot „mnohých vod“. Když Kristův hlas hovoří o Jeho smlouvě s lidmi nebo s vyvoleným lidem, je spojován s mnohými vodami. Poselství Daniela sedm až devět bylo odepčeteno roku 1798 a poté roku 1989 bylo odepčeteno poselství Daniela deset až dvanáct. Rok 1798 je spojen s hlasem řeky Ulai a rok 1989 je hlasem řeky Hiddekel.

„Světlo, které Daniel obdržel od Boha, bylo dáno zvláště pro tyto poslední dny. Vidění, která spatřil na březích Ulaje a Hiddekelu, velikých řek Šineáru, se nyní naplňují a všechny předpověděné události brzy nastanou.“ Testimonies to Ministers, 112.

Řeka Jordán je spojnicí mezi dějinami smlouvy alfa a dějinami smlouvy omega starověkého Izraele. Slovo Jordán znamená „sestupující“ a představuje Krista, „velkého Sestupujícího“.

Necht' je ve vás to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši: Jenž, ačkoli byl ve způsobu Božím, nepovažoval za loupež být roven Bohu; nýbrž sám sebe zmařil, vzav na sebe způsob služebníka a stal se podobným lidem. A když byl ve své podobě shledán jako člověk, ponížil se a stal se poslušným až k smrti, a to k smrti kříže. Filipským 2,5–9.

Řeka Jordán představuje Krista, „toho velkého, který sestoupil“, a Jordán je spojnicí mezi alfou a omegou dějin Božího vyvoleného lidu, jemuž byla svěřena vinice, aby o ni pečoval. Mojžíšovy vody vysvobození představují hlas Kristův, který může být slyšen, pokud by se duše jen obrátila, aby uslyšela „hlas za sebou“; a hlas, který by pak slyšela, je — hlas mnohých vod. Od Noemovy potopy až po zničení Jeruzaléma roku 70 po Kr. jsou vody vysvobození předloženy jako mezníky pro Boží lid smlouvy. Tyto mezníky představují vnitřní dějiny Božího konečného lidu smlouvy, sto čtyřiceti čtyř tisíc. Voda, která zásobuje řeku Jordán, pochází z rosy a sněhu, jež se hromadí v pohoří Hermón, které tvoří pramenné vody Jordánu.

Píseň stupňů; Davidova. Hle, jak dobré a jak utěšené je, když bratří přebývají spolu v jednotě! Je to jako vzácný olej na hlavě, který stékal na vous, na Áronův vous, a stékal až k lemu jeho roucha; jako rosa Hermónu, jako rosa, která sestupuje na hory Sijónu. Neboť tam Hospodin přikázal požehnání, život až na věky. Žalmy 133:1–3.

Tyto vody také vytvářejí Panovu jeskyni, hlubokou tůň zasazenou do jeskyně nacházející se v Paniu z Daniele 11,13–15 a v Caesareji Filipově za dnů Petra. Pramenné vody řeky Jordánu také vytvářejí satanskou tůň Panovy jeskyně. Hlas mnohých vod ukazuje, že velký spor mezi Kristem a satanem měl svůj původ ve vysokých horských vrcholcích pohoří Hermon.

A i já tobě pravím, že ty jsi Petr; a na té skále zbuduji církev svou, a brány pekla ji nepřemohou. Matouš 16,18.

Jméno „Hermon“ znamená „svatý, posvěcený, zasvěcený nebo oddělený“ a je symbolem nebe, zdroje veškeré vody a počátku velkého sporu, jak je znázorněn „branami pekla“, což bylo označení, které Ježíš připojil k Panově jeskyni, když byl v Caesareji Filipově. V tomto kontextu bylo jméno Šimona Barjony změněno na Petr. Šimon znamená „ten, kdo slyší“, a Barjona znamená „syn holubice“. Šimon byl symbolem duše, která slyšela poselství Ježíšova křtu, jež bylo představováno Duchem svatým v podobě holubice. Jako ten, kdo slyšel poselství Kristova křtu, je Petr proměněn, což představuje 144 000. Petr byl zapečetěn v Paniu, což jsou verše třináct až patnáct jedenácté kapitoly Danielovy.

Od vod Hermonu řeka Jordán, symbol Krista — velkého sestupujícího — završuje svou cestu u Mrtvého moře. Z nebe, odkud pochází rosa života, Kristus sestoupil až k smrti na kříži, znázorněné Mrtvým mořem. Pobřeží Mrtvého moře je nejnižše položeným obnaženým povrchem země na zemi. Řeka Jordán, která sestupuje, sestupuje k nejnižší hladině vody na zemi, tak jako Kristus sestoupil ke své smrti na kříži. Od vody života k vodě smrti představuje řeka Jordán Kristův sestup z nebe na kříž.

Důležitá témata biblického proroctví jsou spojena s vodou a biblické proroctví je hlasem Krista, jenž je hlasem mnohých vod. Babylónská nevěstka sedí na mnohých vodách a vody Eufratu vysychají, aby připravily cestu králům od východu; obchodníci a králové stojí opodál a nařikají, neboť lodí Taršíše jsou zničeny uprostřed moří; a smlouva se smrtí, kterou opilci Efraimovi přijali, když se ukrývali pod lží, je zrušena přívalovou potopou papežského nedělního zákona.

Když sestra Whiteová odkazuje na „veliké řeky Šineáru“, má na mysli řeky Tigris a Eufrat. Tyto vody lze vystopovat až k zahradě Eden, kde jsou třetí a čtvrtou řekou vytékající z Edenu.

A jméno třetí řeky je Chiddekel; to je ta, která teče na východ od Asýrie. A čtvrtá řeka je Eufrat. Genesis 2:14.

Hiddekel je Tigris a Eufrat byl ovšem Eufratem, ačkoli moderní historikové a teologové nesouhlasí. Trvají na tom, že Úlaj nebyl velikou řekou, nýbrž pouze člověkem zbudovaným akvaduktem v Persii, nikoli v Šineáru. Tytéž lidské autority uvádějí, že jedinými dvěma řekami jakéhokoli významu, které jsou spojovány se Šineárem, byly Tigris a Eufrat, a prorokyně prohlašuje, že Úlaj a Hiddekel byly „veliké řeky Šineáru“.

Slova prorokyně o poselství vody odporují novodobým znalcům, stejně jako dávní znalci odporovali Noemovu poselství vody. Je nám sděleno, že dvě vidění znázorněná dvěma řekami jsou v procesu naplnění, a proto brzy nastane vše, co je v těchto dvou viděních, která byla dána „dvěma velkými řekami Šineáru“, znázorněno. Poselství spojené s těmito řekami je hlasem Kristovým, neboť Jeho hlas je jako hukot mnohých vod. Tigris a Eufrat představují významné prorocké téma a jejich svědectví souvisí se smlouvou, kterou předložil alfa Mojžíš, což je tatáž smlouva, kterou potvrdil omega Kristus.

V proroctví představuje Tigris Asýrii a Eufrat Babylón. V tomto vztahu jsou to ony dvě mocnosti, které Jeremiáš zobrazuje jako lvy a které nejprve odvedou severní království a poté jižní království do zajetí.

Izrael je rozehnaná ovce; lvi jej zahnali pryč: nejprve jej pohltil asyrský král, a naposledy mu Nebúkadnesar, král babylónský, polámal kosti. Jeremiáš 50,17.

Jak Asýrie, tak Babylón byli ve vztahu k oběma královstvím Izraele severními nepřáteli, a jsou proto předobrazy padělaného krále severu — papežské moci. V podstatě tytéž politické a náboženské tradice uskutečňovaly obě mocnosti, které povstaly ze stejného kulturního prostředí, avšak politické uspořádání Asýrie zdůrazňovalo státnictví, kdežto Babylón zdůrazňoval církevnictví, ačkoli si byly velmi podobné. Pohanský Řím a papežský Řím jsou na některých úrovních totožné, avšak přesto pohanský Řím představuje státnictví a papežský Řím církevnictví. Asýrie byla v prorockém vztahu k Babylónu královstvím státnictví, po němž následoval Babylón, podobná mocnost, která zdůrazňovala církevnictví. Asýrie představovala pohanský Řím a Babylón představuje papežský Řím. Všechny tyto čtyři mocnosti pošlapaly Boží svatyni i zástup. Asýrie je spojena s Tigridem a Babylón s Eufratem. To je v souladu s vyschnutím Eufratu v knize Zjevení, aby byla připravena cesta králům od východu, jak to předobrazuje dílo Kýra, který odvedl Eufrat, aby přivedl Babylón k pádu. Babylón je Eufrat; Asýrie je Tigris.

Král severu v proroctví dobývá svět během krize nedělního zákona a poté padá, avšak toto dobývání je často znázorněno jako strhující záplava. Příběh krále severu, představovaného Asýrií a Babylónem, je symbolizován řekami, neboť tento příběh je vyprávěn hlasem mnohých vod.

Země mezi dvěma řekami se nazývá Mezopotámie, což znamená „země mezi dvěma řekami“. Tyto dvě řeky představují severní mocnost, kterou Bůh používá k trestání svého odpadlého lidu tím, že jej rozptyluje do zajetí. Jeden z přítoků hlasu mnohých vod se nachází ve jménu „Padanaram“, které je v Písmu zmíněno pouze desetkrát. První zmínka je ve spojitosti se smlouvou, neboť označuje pokrevní kořeny Rebeky, Izákovy ženy. Verš praví:

Izákovi bylo čtyřicet let, když si vzal za manželku Rebeku, dceru Bétúela Aramejce z Padan-aramu, sestru Lábara Aramejce.

Konec čtyřiceti let byl na základě tří Mojžíšových svědectví ukázán jako vedoucí ke Kádeši, k roku 1863 a k nedělnímu zákonu. Izákův sňatek je smluvním manželstvím, jež je předobrazem sňatku Krista se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci při nedělním zákonu, který je rokem 1863, který je Kádeší, který je koncem čtyřicetileté smluvní historie. Rebeka byla dcerou Aramejce a sestrou Lábara Aramejce (jenž v následující generaci smluvní historie porušil smlouvu s Jákobem, Izákovým synem).

Betúel znamená „dům zpustošení“ nebo „zpustošitel“, takže Rebeka byla dcerou „domu zpustošitele“. Sýrie znamená vysočina a náhorní plošina a Padan-aram znamená Mezopotámie neboli země mezi. Rebeka pocházela z pokrevní linie Syřanů, kteří přišli z Mezopotámie, z vysočiny mezi „asyrským Tigridem“ a „babylónským Eufratem“, kteří představují lvy, jež Pán použil, aby rozptýlil své odpadlé ovce. Dům zpustošitelů byl spojen s domem Božím v manželství Izáka a Rebeky. Není náhodou, že při první zmínce o Padan-aramu jsou v Genesis 25:20 poprvé zmíněny tyto dvě řeky, představující prorockého krále severu, jenž je znázorněn jako rozvodněná povodeň.

Spojení domu zpustošení s Božím smluvním lidem pokračuje, když Jákob přechá před Ezauem a dostává se ke svému strýci Lábanovi, kde slouží dvě období po 2520 dnech, aby si zajistil následující smluvní manželství. Jedno manželství končí rozptýlením severního království Izraele a druhé manželství končí rozptýlením jižního království. Když příslušná období rozptýlení těchto dvou království skončila v letech 1798 a 1844, bylo manželství, jehož dosažení Jákob namáhavě usiloval během dvou období po 2520, naplněno, když ženich přišel ke svatbě dne 22. října 1844.

Oženil se tedy Kristus s Leou, jejíž jméno znamená „unavená a znavená“, nebo se oženil s Ráchel, jejíž jméno znamená „dobrá poutnice“? Lea a Ráchel představují dvě skupiny putujících panen: jednu pannu, která „ochabuje únavou“, a jednu pannu, která „dobře putuje“ na cestě, aby se 22. října 1844 provdala za Jákoba.

„Za nimi na počátku stezky bylo vztyčeno jasné světlo, o němž mi anděl řekl, že je to ‚půlnoční volání‘. Toto světlo zářilo po celé stezce a osvětlovalo jim nohy, aby neklopýtli.“

„Dokud upírali svůj zrak na Ježíše, který šel těsně před nimi a vedl je k městu, byli v bezpečí. Brzy však někteří znaveni řekli, že město je ještě velmi daleko a že očekávali, že do něho již dříve vstoupí. Tehdy je Ježíš povzbuzoval tím, že pozvedal svou slavnou pravici, a z Jeho paže

vycházelo světlo, které se vlnilo nad adventním zástupem, a oni volali: „Aleluja!“ Jiní pak lehkomyšlně zapírali světlo za sebou a říkali, že to nebyl Bůh, kdo je vyvedl tak daleko. Světlo za nimi zhaslo, zanechalo jejich nohy v naprosté temnotě, a oni klopýtali, ztratili z dohledu cíl i Ježíše a spadli ze stezky dolů do temného a bezbožného světa pod nimi.“ Early Writings, 15.

Roku 1844 vstoupilo filadelfské milleritické hnutí do manželství. Manželství z 22. října 1844 oddělilo dvě třídy ctitelů, představované Ráchel a Leou. Ráchel představuje třídu, která úspěšně putovala po stezce k manželství 22. října 1844, avšak třída Lei ochabla. Tehdy byli odděleni a zkušební proces třetího anděla započal právě tam, kde se uzavřel zkušební proces Půlnočního volání.

Manželství bylo započato a poté mělo být dovršeno a podrobno zkoušce. Manželství bylo dovršeno v roce 1846 a začal proces zkoušky třetího anděla. V letech 1849 a 1850 Hospodin podruhé vztahoval svou ruku, aby shromáždil svůj ostatek. Druhá tabule Abakuka byla tehdy uvedena do dějin, jak to předobrazuje druhá sada Prikázání. Poté, co Mojžíš rozbil první sadu, byly předloženy druhé desky. Graf z roku 1850 nahradil graf z roku 1843 a roku 1850 zkoušení starověkého Izraele jako nevěsty Boží nové smlouvy pokračovalo směrem ke Kádeši a k roku 1863.

Roku 1856 přiteklo více vody ze dvou řek skrze pero Hirma Edsona. Světlo o „sedmi časech“, které přišlo skrze Edsonovo pero, bylo světlem představovaným dvěma řekami, jež započaly své prorocké svědectví v zahradě Eden. Zahrada Eden je symbolem vzpoury lidstva proti Božímu zákonu a je místem, kde vody řek Ulai a Hiddekel začínají svou pouť. Putují dějinami smlouvy, neboť tato zahrada, symbol vzpoury, je také místem, kde byl zabit beránek, aby poskytl oděv nahrazující fíkové listy na Adamovi a Evě. Dějiny smlouvy začínají smlouvou života mezi Adamem a Bohem. Tato smlouva, symbolizovaná stromem života, vedla k porušené smlouvě skrze Adama a Evu, což uvedlo v platnost novou smlouvu života, když Beránek zabitý od založení světa poskytl oděv nahému a ztracenému páru. Dvě řeky, které z této zahrady vytékají, se nakonec stávají symboly mocností, které Bůh používá jako svou hůl k trestání.

Běda Asyřanu, prutu mého hněvu; hůl v jeho ruce je mou rozhořčeností. Pošlu ho proti národu pokryteckému a proti lidu svého rozhněvání mu dám příkaz, aby uchvátil kořist a uloupil lup a pošlapal je jako bláto ulic. Izajáš 10,5.6.

Tyto dvě řeky vytékaly z Edenu do rodové linie Rebeky a jejího smluvního manželství s Izákem a dále k Jákobovi, kde je voda těchto dvou řek znázorněna jako dvě odlišná období sedmera časů. Poté tytéž dvě řeky protékají posledními šesti kapitolami knihy Daniel, kde jsou každou řekou zastoupeny tři kapitoly. Jedna řeka představuje rozmnožení poznání, které bylo odpečetěno v kapitolách sedm, osm a devět, a druhá řeka představuje rozmnožení poznání, které bylo odpečetěno v kapitolách deset, jedenáct a dvanáct.

Kapitoly sedmá, osmá a devátá jsou představeny jako vidění u Ulaje a Kristus je obdobným způsobem zobrazen v kapitolách desáté, jedenácté a dvanácté. V obou říčních viděních, představených ve třech kapitolách, je Kristus zobrazen, jak stojí na vodě.

I stalo se, když jsem já, Daniel, uviděl to vidění a snažil se porozumět jeho významu, hle, stanulo přede mnou cosi jako podoba muže. A uslyšel jsem lidský hlas mezi břehy Ulaje, který zvolal a řekl: Gabrieli, dej tomuto muži porozumět tomu vidění. Daniel 8,15.16.

Vidění Krista v desáté kapitole je podobné vidění, jehož byl Jan svědkem v první kapitole Zjevení; a v Danielově vidění v osmé kapitole je Palmoni nad vodami, tak jako tomu bylo i ve dvanácté kapitole, kde byl oděn v lněném rouchu.

„V době Gabrielovy návštěvy nebyl prorok Daniel schopen přijmout další poučení; avšak o několik let později, když toužil poznat více o věcech, které dosud nebyly plně vysvětleny, znovu se oddal hledání světla a moudrosti od Boha. V těch dnech já Daniel truchlil po tři celé týdny. Nepojídal jsem chutný chléb, ani maso ani víno nevešlo do mých úst, ani jsem se vůbec nepomazával.... Potom jsem pozdvihl své oči a spatřil jsem, a hle, jakéhosi muže oděného v lněném rouchu, jehož bedra byla přepásána ryzím zlatem z Úfazu. Jeho tělo bylo také jako beryl, jeho tvář jako vzhled blesku, jeho oči jako ohnivé pochodně, jeho paže a jeho nohy jako lesk leštěné mědi a hlas jeho slov jako hlas zástupu.“

„Nikdo menší než sám Syn Boží se zjevil Danielovi. Tento popis je podobný tomu, který podal Jan, když mu byl Kristus zjeven na ostrově Patmos. Náš Pán nyní přichází s jiným nebeským poslem, aby Daniela poučil o tom, co se stane v posledních dnech. Toto poznání bylo dáno Danielovi a z vnuknutí zaznamenáno pro nás, na které přišlo skonání věků.“ Review and Herald, 8. února 1881.

Ve vidění Krista u Hiddekelu v desáté kapitole je Kristus nad vodou a oděn v lněném rouchu a ve vidění u Ulai je nad vodou. Vidění v první kapitole Zjevení je v souladu s viděním představeným ve viděních u Ulai a Hiddekelu, kde sestra Whiteová uvádí, že to není „nikdo menší než Syn Boží“. Když označuje anděla ze Zjevení deset, říká, že tento anděl nebyl „nikdo menší než Ježíš Kristus“. Anděl ve Zjevení deset pozvedá svou ruku k nebi a přísahá při Tom, který žije na věky věků, což souvisí s viděním Krista ve dvanácté kapitole, který pozvedá obě své ruce k nebi a přísahá při Tom, který žije na věky věků. Ve Zjevení deset je nad vodou i nad zemí.

To, co se nachází „mezi břehy“ řeky, je voda, a Daniel slyšel „hlas muže mezi břehy“, takže ten hlas vycházel od muže nad vodou a byl zvukem vod řeky Ulaj.

Dvacátého čtvrtého dne prvního měsíce, když jsem byl na břehu veliké řeky, totiž Chiddekelu, pozdvihl jsem své oči a spatřil jsem, hle, jakéhosi muže oděného v lněném rouchu, jehož bedra byla přepásána ryzím zlatem z Úfaz. Jeho tělo bylo jako chrysolit, jeho tvář jako zjev blesku, jeho oči jako ohnivé pochodně, jeho paže a jeho nohy se leskly jako leštěná měď a hlas jeho slov byl jako hlas zástupu. ...

Ty však, Danieli, zavři ta slova a zapečeť tu knihu až do času konce; mnozí budou pobíhat sem i tam a poznání se rozhojní. Potom jsem já, Daniel, pohlédl, a hle, stáli tam jiní dva, jeden na tomto břehu řeky a druhý na onom břehu řeky. A jeden řekl muži oděnému ve lnu, který byl nad vodami řeky: Jak dlouho ještě potrvá do konce těchto podivuhodných věcí? I slyšel jsem muže oděného ve lnu, který byl nad vodami řeky, když pozdvihl svou pravici i svou levici k nebi a přísahal při tom, který žije na věky, že to bude na čas, časy a polovinu času; a až dokoná

rozptýlení moci svatého lidu, všechny tyto věci se naplní.

I slyšel jsem, ale nerozuměl jsem; i řekl jsem: Můj pane, jaký bude konec těchto věcí? I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do času konce. Mnozí budou očištěni, zběleni a vytříbeni; bezbožní pak budou jednat bezbožně, a nikdo z bezbožných neporozumí; moudří však porozumějí. Daniel 10,4–6; 12,4–10.

Veliké řeky Šineáru, jak je označuje sestra Whiteová, jsou obě spojeny s viděním, v němž je Kristus na vodách a mluví, neboť jeho hlas je jako zvuk mnohých vod. V obou viděních je položena otázka „jak dlouho“. Obě řeky jsou rovněž znázorněny v Danielově „otázce a odpovědi“ v osmé kapitole, která je ústředním pilířem a základem adventismu. Zde jsou tyto dvě řeky symboly „sedmi časů“ rozptýlení a pošlapání jak svatyně, tak zástupu. Obě řeky naplňují svou úlohu jako Boží prut kázně, aby poté plynuly do milleritské historie prvního anděla, kde William Miller objevil svůj první prorocký klenot, totiž linii „sedmi časů“ v Leviticu dvacet šest. Tyto dvě řeky představují dvě rozptýlení v délce 2520 let, která byla vykonána dvěma lvy Asýrie a Babylóna, již jsou představováni Tigridem a Eufratem, a ovšem také Lei a Ráchel, neteřemi Rebeky, jejichž smluvní manželství se uskutečnilo, když Izákovi bylo čtyřicet let, jak je zaznamenáno v Genesis 2520.

Miller předložil pouze rozptýlení „sedmi časů“ vůči jižnímu království Judy, které se naplnilo spolu s proroctvím o 2300 letech v roce 1844. Roku 1856 „nové víno“ „sedmi časů“ označilo totéž rozptýlení nad severním královstvím, končící roku 1798. Jako první prorocký objev Williama Millera přišla voda řeky Eufratu jako alfa nauka v dějinách prvního anděla. Voda řeky Ulai přišla s třetím andělem. Alfa objevem Millera bylo sedm časů, znázorněných řekou Ulai, a omega objevem Hiram Edsona bylo sedm časů, znázorněných řekou Hiddekel.

Číslo 2520 představuje délku období, které je pro každé království stejné, avšak jehož začátek a konec jsou od sebe vzdáleny čtyřicet šest let. Rok 1798 označuje dobu konce a příchod prvního anděla ze čtrnácté kapitoly Zjevení. Rok 1798 je naplněním 2520 let rozptýlení, jež bylo uvaleno na severní království lvem Asýrie. Rok 1844 je naplněním „sedmi časů“ uvalených na jižní království a je znázorněn lvem Babylóna. Tyto dvě řeky tvoří opěrné body dějin poselství prvního a druhého anděla, které skončily příchodem třetího dne 22. října 1844, kdy na předobrazu Dne smíření zazněla jak polnice sedmého troubení, tak i polnice jubilejní.

Potom dáš zaznít polnici léta milostivého desátého dne sedmého měsíce; v den smíření dáte znít polnici po celé své zemi. Leviticus 25,9.

Zatroubení sedmé polnice je symbolem Kristova díla při spojení jeho božství s lidstvem a je znázorněno 2300 lety vidění u řeky Ulaj; a zatroubení jubilejní polnice je symbolem smlouvy země, která byla porušena a uvalena na Boží lid, toho, co Daniel nazval kletbou a přísahou Mojžíšovou a co Mojžíš nazval „svárem smlouvy Boží“.

Ano, celý Izrael přestoupil tvůj zákon, odvrátil se, aby neposlouchal tvůj hlas; proto se na nás vylila kletba i přísaha, která je zapsána v zákoně Mojžíše, služebníka Božího, neboť jsme proti němu zhřešili. Daniel 9,11.

„Kletba“ a „přísaha“, o nichž je psáno „v zákoně Mojžíšově“, jsou oněch „sedmkrát“ z Leviticu dvacet šest. Slovo přeložené jako „přísaha“ je totéž hebrejské slovo, které je v Leviticu překládáno jako „sedmkrát“. Kletba za porušení přísahy smlouvy v kapitole dvacet pět je vyložena v kapitole dvacet šest, kde Mojžíš označuje tuto kletbu jako „při smlouvy“.

I já proti vám budu jednat v nepřátelství a budu vás ještě sedmkrát trestat za vaše hříchy.

Uvedu na vás meč, který vykoná pomstu za porušení mé smlouvy; a když se shromáždíte ve svých městech, sešlu mezi vás mor, a budete vydáni do ruky nepřítele. Leviticus 26:24, 25.

Hospodin přivedl meč lva Asýrie na severní království, aby je v roce 723 př. Kr. „potrestal“ tím, že je vydal „do ruky nepřítele“. O čtyřicet šest let později, roku 677 př. Kr., pocítilo kletbu Mojžíšovu i jižní království. Kletba Mojžíšova je svárem smlouvy. Po čtyřicet šest let byli lvi Mezopotámie používáni Bohem k odstranění vojska a k jeho pošlapání. Na konci tohoto období čtyřiceti šesti let Nebúkadnesar zničil svatyni. Vojsko z Danielovy otázky ve třináctém verši osmé kapitoly knihy Daniel bylo po dobu čtyřiceti šesti let zotročováno svými nepřáteli, což vyvrcholilo zničením svatyně, která byla oním druhým předmětem, jenž měl být ve třináctém verši pošlapán. Když tyto řeky dospěly postupně k rokům 1798 a 1844, bylo jako chrám shromážděno vojsko, neboť vojsko je tělo a tělo je chrám. Na konci tohoto období měl chrám budovaný během těch čtyřiceti šesti let vstoupit ve spojení s nebeským chrámem v manželství božství s lidstvím. Manželství je mezi dvěma chrámy a to, co Bůh spojil, nemá být odděleno.

Voda Tigridu dospěla k roku 1798 a voda Eufratu dospěla k roku 1844. Těsně před příchodem třetího anděla přišel druhý anděl a poté bylo na táborovém shromáždění v Exeteru ve státě New Hampshire ve dnech 12.–17. srpna 1844 vylito poselství Půlnočního volání. Exeter znamená „vodní pevnost“ a na tomto táborovém shromáždění se konalo padělané shromáždění v jiném stanu, zřízené skupinou z Watertownu ve státě Massachusetts. Vody, které podle sestry Whiteové pramenily v Edenu, měly být právě rozptýleny jako „přilivová vlna“ podél východního pobřeží Spojených států. Zemětřesení, které vyvolalo tuto přílivovou vlnu, nastalo v zahradě Eden, když satan přemohl lidstvo, čímž způsobil v Edenu seismický otřes, jehož vlny dosáhly až k Půlnočnímu volání v milleritské historii. Tato přílivová vlna se vlévá do Půlnočního volání v historii sto čtyřiceti čtyř tisíc a vlna, která začala při zemětřesení Adamova hříchu, dosahuje až k zemětřesení nedělního zákona ze zjevení, kapitoly jedenácté.

Hlas Kristův je hlasem mnohých vod a tyto vody dohromady tvoří poselství pozdního deště. Izajáš a jeho syn Šeár-jašúb stojí ve třetím verši sedmé kapitoly u rybníka při horním vodovodu a předkládají poselství pozdního deště v době zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Tam Izajášovo prohlášení nad pošetilým a bezbožným králem Achazem zní, že Hospodin pošle na Achaza vody Asýrie, krále Sancheríba, a jeho voda vystoupí až k šíji.

I znovu ke mně promluvil Hospodin a řekl: Protože tento lid zavrhl vody Šiloachu, které plynou tiše, a raduje se z Recína a syna Remaljášova, proto aj, Pán na ně přivádí vody Řeky, mocné a mnohé, totiž krále asyrského a všechnu jeho slávu; a vystoupí nade všechna svá řečiště a přelije se přes všechny své břehy. A potáhne Judou; zaplaví ji a převálí se přes ni, dosáhne až k šíji; a rozpětí jeho křídel naplní šíři tvé země, ó Immanueli. Izajáš 8:5–8.

Achaz odmítl vody, které byly Hospodinem „seslány“, a proto Hospodin „seslal“ na Achaze vody Asýrie. Achaz se „radoval“ ze spolku „Rezína a syna Remaljášova“. Achaz se „raduje“ z padělaného poselství pozdního deště, představovaného Rezínem a synem Remaljášovým.

Recín a syn Remaljášův, jímž je Pekach, král severního království, představují padělek Izajáše a jeho syna. Pošetilý a bezbožný král Achaz se „raduje“ ze spolku představovaného deseti severními kmeny Izraele a Sýrií, čímž je předobrazem nezákonný vztah církve a státu při nedělním zákoně. Achaz se raduje, neboť hanba a radost jsou dvě protikladné emoce, jichž inspirace užívá k oslovení těch, kdo jsou představeni v rozpravě o pozdním dešti. Když Jeremjáš snědl malou knihu, byla radostí a veselím jeho srdce, a Jóel nám sděluje, že Boží lid nebude nikdy zahanben. Achaz je jako laodicejský slepý, a tak se raduje z poselství falešné vody a odmítá Izajášovo pravé poselství vody. Měl by se stydět za to, že důvěřuje padělanému poselství pozdního deště, představovanému záplavou krále severu, avšak zavrhl poselství Šiloachu.

Poselství Šiloach v osmé kapitole Izajáše je poselstvím pozdního deště. Rybník Šiloach je v Novém zákoně ztotožněn s rybníkem Siloam. V hebrejštině i v řečtině to znamená „poslaný“. Bylo prospěšné, aby Kristus odešel, aby mohl „poslat“ Ducha svatého. Izajáš a Achaz jsou u rybníka Šiloach a zkouška se zakládá na tom, zda mít víru v rybník Šiloach, jak jej představuje Izajáš a jeho syn, anebo víru v Recína a syna Remaljášova. Achaz si vybírá mezi dvěma vodami, vodami Šiloach nebo vodami asyrského krále. Achaz se radoval ze spojení a poselství představovaného Recínem a synem Remaljášovým, a proto přijal záplavu zrušení namísto vody, která při jeho soudu plyne tiše. Jeho soud představuje nedělní zákon, kdy král severu zaplavuje jako povodeň celý svět. Děje se tak od nedělního zákona dále, kdy svět zároveň zaplavuje i příval půlnočního volání.

Achaz se raduje ze spojení deseti severních kmenů a Sýrie, a tak se raduje z poselství, které spojuje církev a stát, jak je to znázorněno každým nezákonným spojenectvím, jež se nachází v Božím slově. Izajáš představuje filadelfského a Achaz laodicejského. Kristus spojuje svědectví Izajášovo se svým vlastním, když uzdravuje slepého muže, laodicejského, u rybníka Siloe.

A když Ježíš šel kolem, uviděl člověka, který byl slepý od narození. I otázali se ho jeho učedníci: Mistře, kdo zhřešil, tento člověk, nebo jeho rodiče, že se narodil slepý?

Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani tento člověk, ani jeho rodiče; ale aby se na něm zjevily skutky Boží. Musím konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den; přichází noc, kdy nikdo nemůže pracovat. Dokud jsem na světě, jsem světlo světa.“ Když to pověděl, plivl na zem, udělal ze sliny bláto a pomazal blátem oči slepého. A řekl mu: „Jdi, umyj se v rybníku Siloe“ (což v překladu znamená Poslaný). On tedy odešel, umyl se a přišel vidoucí.

Proto sousedé a ti, kdo jej dříve vídali, že byl slepý, říkali: Není to ten, který sedával a žebřal? Jedni říkali: Je to on; druzí říkali: Je mu podobný. Ale on řekl: Já jsem to. I řekli mu: Jak byly tvé oči otevřeny?

Odpověděl a řekl: Člověk, který se jmenuje Ježíš, udělal bláto, pomazal jím mé oči a řekl mi: Jdi k rybníku Siloe a umyj se. I šel jsem, umyl jsem se a prohlédl jsem. Jan 9,1–11.

Slepý muž je spolu s pošetilým a bezbožným králem Achazem zkoušen, zda vloží svou důvěru v rybník Siloe, nebo v záplavu Asýrie. Slepý muž ví, že je slepý, avšak Achaz je bohatý, rozmnožený statky a nepotřebuje nic. Achaz je pošetilá panna u rybníka pozdního deště a slepý muž je moudrá panna. Vody, které jsou Poslány odtud, či vody, které jsou posílány z Asýrie, jsou zkouškou.

Nádrž je místem, kde se shromažďuje voda, a v prorockém smyslu je nádrž místem, kde se shromažďují různé proudy, řeky, potoky, moře, oceány, jezera, déšť a rosa všech „vod“, které představují hlas Kristův. Nádrž pozdního deště je utvořena vodou, která vytéká z horní nádrže. Nádrž představuje poselství pozdního deště v kontextu zkoušky. Achaz odmítl vody, které tiše plynou, avšak slepý muž byl poslušný poselství spojenému s nádrží. Ježíš vzal něco ze svého božství, znázorněného jako „slina“, a spojil to s hlínou, představující spojení božství s lidstvem, které Kristus uskutečňuje ve svatyni svatých.

Kristus plivl na zem a smísl své sliny, aby vytvořil bláto. Poselství spojení božství a lidství použil k pomazání očí slepého muže. Poselství představované spojením božství a lidství je poselstvím roku 1888 a je určeno k tomu, aby proměnilo člověka ze stavu Laodiceje do stavu Filadelfie. Toto poselství však vyžaduje lidskou účast. Musejí jít k rybníku a potom se umýt.

Všichni zhřešili a postrádají slávu Boží, avšak Ježíš řekl, že slepý muž ani jeho rodiče nezhřešili. Ježíš odnímá otázku viny ze stavu slepého muže a označuje jej za člověka, který byl vzbuzen k tomu, aby oslavoval Pána; a prorockým člověkem v biblickém proroctví, jenž je vzbuzen za tím účelem, „aby se na něm zjevily skutky Boží“, je prapor, který se skládá z mužů a žen, kteří přešli z Laodiceje do Filadelfie. Prapor je tím místem, kde se zjevují skutky Boží, neboť Jeho dílem bylo spojit božství s lidstvem (jak je znázorněno pomazáním z hlíny) a trofejemi tohoto díla jsou ti, kdo nejen slyšeli laodicejské poselství, ale i ti, kdo následovali pokyn obsažený v tomto poselství. Pokyn pro slepého muže zněl: jdi a umyj se. Jakmile mohl vidět, nemusel se snažit oslavit Boha; okolnosti, které jej obklopovaly, to způsobily samy.

Začalo to Kristovým přiblížením, po němž následovalo Kristovo dílo. Posledním Kristovým dílem v nebeské svatyni ve vztahu k člověku je proměnit lidskou bytost z údolí mrtvých suchých kostí, anebo ze stavu mrtvého ležícího na ulicích, anebo ze stavu slepého jako netopýr. Jeho posledním dílem je znovu stvořit svůj lid ke svému obrazu, a právě to dílo vykonal, když stvořil Adama z prachu země a potom do něho vdechl dech života. Poslední dílo je prvním dílem, neboť nejprve utvořil hlínu a potom tuto hlínu pomazal životem svého Ducha. U Adama byl Duch jeho dechem, u slepého muže to byla voda. V Ezechiellově údolí mrtvých kostí to bylo shromažďující poselství, které vytvořilo tělo. Potom bylo na to tělo vdechnuto poselství čtyř větrů, a tehdy povstalo jako mocné vojsko.

Když byl ten slepý ještě slepý, Ježíš ho uviděl a potom k němu přistoupil. Ke slepému přistupuje v souvislosti s otázkou, kterou vznesli jeho učedníci, a tím mu umožňuje stanovit náležité prorocké zasazení tohoto znázornění. „Skutky Boží“ jsou prorockým symbolem na mnoha rozličných liniích svědectví v Bibli. Každý projev „skutků Božích“ v Písmu se naplňuje v době pozdního deště. Ježíš zasazuje kontext tohoto příběhu do rámce závěrečného poselství, jak je představováno Eliášem v posledních verších Malachiáše.

Rodiče ani slepé dítě nejsou odsouzeni jako hříšníci, neboť toto je čas podivuhodných Božích skutků, a v tom čase se srdce rodičů i srdce dětí obrátí, aby spatřila projednávanou otázku. Tou otázkou je, zda byl slepý laodicejský muž proměněn v pomazaného filadelfského muže. To je otázka, která v čase pozdního deště stojí před rodiči i dítětem, neboť to je také čas soudu. A čas soudu se vykonává během třetího a čtvrtého pokolení podle proroctví Abrahamovy smlouvy. Slepý muž je poslední, čtvrté pokolení, a jeho rodiče jsou třetí. V tomto období poselství Eliášovo uvádí rodiny do okolností, v nichž jsou nuceny přijmout nebo odmítnout poselství rybníka Siloe. Pošetilý a bezbožný král Achaz odmítl poselství toho rybníka, avšak slepý muž je přijal. Eliášovo poselství Malachiášovo je zasazeno do kontextu kletby před velikým a hrozným dnem Hospodinovým.

Když Ježíš uspořádal okolnosti, o nichž uvažujeme, zahrnul do svého shrnutí účelu zázraku i to, že tehdy musí konat dílo, neboť přijde čas, kdy nikdo nebude moci pracovat. Dílo, na něž poukazoval, se koná za denního světla a konec díla je představen jako noc. Jeho odkazuje na závěr doby milosti.

Když dokončí své dílo soudu, odkládá svá kněžská roucha a obléká si roucha pomsty. Když dokončí ono dílo oddělování ztracených od spasených, dílo spasení končí. Čas milosti se uzavírá a nyní nastává noc, kdy nikdo nemůže pracovat. Kristovo poselství nebylo pouze laodicejským poselstvím slepému člověku, nýbrž bylo i Eliášovým poselstvím zasazeným do kontextu blízkosti uzavření času milosti, což je Kristova posvěcená pohnutka působit pro záchranu duší.

Nejprve Kristus přistoupil ke slepému muži, potom připravil a nanestl masť, poté dal pokyny k dílu, které slepý muž musel vykonat sám pro sebe; a stejně důležité je, že když se ujímá tohoto díla, jeho zrak je navrácen. Jakmile nabude zraku, promění se ze slepého laodicejského v filadelfského. Období proměny těchto dvou církví se na počátku naplnilo od roku 1856 až do roku 1863.

To období představuje oddělení pšenice od koukolu a konečné zapečetění jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc, kteří jsou poté vyzdviženi jako korouhev. Slepec se okamžitě stal předmětem veřejné pozornosti — jakmile se změnil z Laodicejského v Filadelfského. Slepec představuje jedno sto čtyřicet čtyři tisíc a bezbožný a pošetilý král Achaz jsou bývalý smluvní lid, který je vyvržen z úst Páně. V témže bodě dějin Ježíš buď používá své sliny k pomazání svého lidu nové smlouvy, anebo starý smluvní lid vyplivuje ze svých úst.

V příštím článku budeme v těchto úvahách pokračovat.

„Přicházející krize“

„S neomylnou přesností vede Nekonečný účet se všemi národy. Dokud je jeho milosrdenství nabízeno spolu s výzvami k pokání, zůstává tento účet otevřen; když je však dosaženo určité meze, kterou Bůh stanovil, začíná služba jeho hněvu. Tehdy je účet uzavřen; božská trpělivost končí; v jejich prospěch již není žádného dovolávání se milosrdenství.“

„Prorokovi, který pohlížel napříč věky, byla před jeho zrak postavena naše doba. Národy této doby byly příjemci bezpříkladných milostí. Byla jim udělena nejvybranější nebeská požehnání; avšak proti nim jsou zaznamenány vzrůstající pýcha, lakota, modlářství, pohrdání Bohem a nízká nevděčnost. Rychle uzavírají svůj účet s Bohem.“

„Rychle se blíží dny, kdy v náboženském světě zavládne veliká rozpačitost a zmatek. Bude mnoho bohů a mnoho pánů; bude vanout každý vítr učení; a satan, oděný v roucho andělské, by oklamal, kdyby to bylo možné, i samé vyvolené.

„Všeobecné pohrdání, jemuž je vystavena pravá zbožnost a svatost, vede ty, kdo nemají živé spojení s Bohem, k tomu, že ztrácejí úctu k jeho zákonu. A jak se neúcta k božskému zákonu stává zjevnější, bude se dělicí čára mezi těmi, kdo jej zachovávají, a světem i světa milující církví stávat stále zřetelnější. Láska k Božím přikázáním u jedné skupiny roste právě tak, jak u druhé vzrůstá pohrdání jimi.“

„Veliké JSEM, KTERÉ JSEM, obhajuje svůj zákon. Promlouvá k těm, kdo jej v bouřích, v záplavách, vichřicích, zemětřeseních a v nebezpečnostech na souši i na moři činí neplatným. Nyní je čas, aby jeho lid prokázal, že je věrný zásadám.

„Stojíme na prahu velikých a vážných událostí. Pán je přede dveřmi. Na Olivové hoře Spasitel vyličil výjevy, které měly předcházet této veliké události: ‚Uslyšíte o válkách a pověstech o válkách,‘ řekl. ‚Povstane národ proti národu a království proti království; a budou hladu, morové rány a zemětřesení na různých místech. To vše je počátek bolestí.‘ Ačkoli se tato prorocství částečně naplnila při zkáze Jeruzaléma, mají přímější vztah k posledním dnům.

„Jan i ostatní proroci byli rovněž svědky strašných výjevů, které nastanou jako znamení Kristova příchodu. Viděli vojska shromažďující se k boji a lidská srdce ochabující strachem. Viděli, jak se země pohybuje ze svého místa, hory jsou vrženy doprostřed moře, jeho vlny burácejí a vzdouvají se a hory se třesou jeho vzduťm. Viděli otevřené číše Božího hněvu a na obyvatele země přicházet mor, hlad a smrt.“

„Již nyní je zadržující Duch Boží odnímán ze světa. A hurikány, bouře, pohromy na moři i na pevnině následují rychle jedna za druhou. Věda se to vše snaží vysvětlit. Znamení, jež se kolem nás stále více množí a která svědčí o blízkém příchodu Syna Božího, jsou přičítána čemukoli jinému než pravé příčině. Lidé nemohou rozeznat strážné anděly, kteří zadržují čtyři větry, aby nevály, dokud nebudou zapečetěni služebníci Boží; avšak až Bůh přikáže svým andělům, aby větry uvolnili, nastane takový výjev jeho mstivého hněvu, jaký žádné pero nedokáže vyličít.“

„Krise je již těsně před námi; avšak Boží služebníci nemají v této veliké tísní spoléhat sami na sebe. Ve viděních daných Izaiášovi, Ezechielovi a Janovi vidíme, jak úzce je nebe spojeno s událostmi, které se odehrávají na zemi. Vidíme Boží péči o ty, kteří mu zachovávají věrnost. Svět není bez vládce. Program budoucích událostí je v rukou Páně. Veličenstvo nebes má ve své vlastní moci osud národů i záležitosti své církve.“

„Bůh zjevil, co se má stát v posledních dnech, aby jeho lid byl připraven obstát proti bouřím odporu a hněvu. Ti, kteří byli varováni před událostmi, jež jsou před nimi, nemají nečinně setrávat v klidném očekávání přicházející bouře a utěšovat se tím, že Pán ukryje své věrné v den soužení. Máme být jako lidé očekávající svého Pána, ne v zahálčivém vyčkávání, nýbrž v horlivé práci, s neochvějnou vírou. Nyní není čas, abychom dovolili, aby naše mysli byly pohlceny věcmi menší důležitosti.“

„Zatímco lidé spí, satan aktivně zařizuje věci tak, aby Pánův lid nedošel milosrdenství ani spravedlnosti. Hnutí za neděli nyní postupuje ve tmě. Jeho vůdci zastírají skutečnou podstatu věci a mnozí, kteří se k tomuto hnutí připojují, sami nevidí, kam směřuje spodní proud. Jeho prohlášení jsou mírná a zdánlivě křesťanská; avšak až promluví, zjeví ducha draka. Je naší povinností učinit vše, co je v naší moci, abychom odvrátili hrozící nebezpečí. Měli bychom předložit lidu skutečnou spornou otázku, a tak vznést co nejúčinnější protest proti opatřením omezujícím svobodu svědomí. Měli bychom zkoumat Písma a být schopni podat důvod své víry. Prorok praví: ‚Svévolní budou svévolně jednat a žádný ze svévolníků neporozumí, ale moudří porozumějí.‘“

„Významná budoucnost je před námi. Abychom obstáli v jejích zkouškách a pokušeních a splnili její povinnosti, bude zapotřebí veliké víry, síly a vytrvalosti. Můžeme však slavně zvítězit; neboť ani jedna bdící, modlící se, věřící duše nebude polapena úklady nepřítele. Celé nebe má zájem o naše blaho a očekává, že budeme žádat o jeho moudrost a sílu. Každému nepřátelskému vlivu, ať zjevnému či skrytému, lze úspěšně odolat, ne mocí ani silou, nýbrž mým Duchem, praví Hospodin zástupů.‘ Bůh je právě tak ochoten nyní jako ve starověku působit skrze lidské úsilí a vykonat veliké věci prostřednictvím slabých nástrojů. Vítězství nedosáhneme skrze početnost, nýbrž skrze plné odevzdání duše Ježíši.“

„Nyní, dokud ještě přetrvává milost, dokud se za nás Ježíš přimlouvá, vykonejme důkladné dílo pro věčnost.“ Southern Watchman, 25. prosince 1906.